ואיכא דאמרי קטן היה. ואעפ"כ הוצרך לזכות בו כדי שלא יקנה עצמו מן ההפקר אחר מיתת האדון ולא כאבא שאול דלאבא שאול היה יכול לזכות בו ואפי' לאחר מיתה כפ"ה וקשה לר"ת מנא ליה דלא כאבא שאול דילמא לעולם אימא לך דכאבא שאול סבירא ליה ומה שהחזיק בו מחייב לפי שהיה ירא שמא יקדמנו אחר וזכה בו[א] ועוד ה"ל למימר וכדרבנן ועוד קשה דבפרק השולח (גיטין דף לט.) פסיק רבי יהושע בן לוי הלכה כאבא שאול ואע"ג דרבי יוחנן סבר דאין הלכה כאבא שאול מ"מ קי"ל דבכל מקום הלכה כריב"ל לגבי רבי יוחנן כדמוכח ברים פ"ד דמגילה (דף מ.) דמשמע שדברי רבי יהושע בן לוי הם עיקר ו) מדברי ר' יוחנן גבי בית הכנסת מותר לעשותו בית המדרש[ב] ואע"כ היכי עבוד הכא דלא כהילכתא וגרסה לר"ת דגרס) הכא וכאבא שאול כלומר אפילו לאבא שאול דאמר כל המחזיק בהן זכה בהן הוצרך לעשות כן שלא יקדמנו אחר ועוד מפרש ר"ת בענין אחר איכא דאמרי קטן הוה שאם היה גדול לא היה מועיל בו זה פירש למיתה וזה פירש לחיים ואע"פ שעבדות אחריס עליו קודם הוא לזכות בעצמו כיון שיש לו יד אבל קטן שאין לו יד כל הקודם זכה[ג] בהן כאבא שאול ולא אמר לו שלוח מסגאי מחייס אלא לאחר מיתת יהודה הנדולה עשה כך והיינו כאבא שאול דאמר קטן אין לו יד לזכות בעצמו ומשום הכי זכה בו מר זוטרא אפילו לאחר מיתה אבל לרבנן בין גדול ובין קטן ואפילו עבדות אחריס עליו קנה עצמו בן חורין[ד] ור"י מפרש דהא דקאמר וכאבא שאול[ה] דאמילתא קמא נמי קאי ואפי' לגיסנא קמא דגדול הוה לא היתה חזקה מועלת כלום אלא דוקא לאבא שאול דלרבנן דאמרי בין גדולים ובין קטנים קנו עצמן בני חורין לא היה מר זוטרא יכול לזכות בו דטעמייהו דרבנן[ו] מפרש בפרק השולח (גיטין דף לט.): דגמר לה לה מאשה דמה אשה[ז] מיתת בעל מתירה בלא גט אף עבד משתלח בלא גט והוי השתא מיתת הבעל כגט[ח] ואם היה[ט] נותן לו גט מי היה אחר יכול לזכות בו אבל לאבא שאול ניחא דהא יליף מה אשה[י] איסורה מפקעת במיתת הבעל ולא ממונא אף עבד כו'[כ] וכיון שהיה משעבד עצמו למר זוטרא לא היה חפץ לזכות בעצמו והוי כמו קטן לאבא שאול:

[**והא** קמ"ל ע"י אחרים אין בו'. ואע"ת מעיקרא נמי ידע תלמודא דהכי הוא חידוש דמתניתין כדאמר בכסף ע"י אחרים אין ע"י עצמו כו' ויש לומר דהוי סבר מעיקרא דהוי חידוש דמתני' מתרוייהו ממה שהוא ע"י אחרים ומן דיוקא דע"י עצמו לא ומסיק דלא אינטריך מתני' אלא מן הדיוק. ת"י]: **רבי** שמעון בן אלעזר אומר אף שטר ע"י אחרים ולא ע"י עצמו ושלש מחלוקות בדבר. פירש בקונטרס[כ] ר' מאיר אית ליה בכסף על ידי אחרים ואפי' שלא מדעתו ולא על ידי עצמו דאין קנין לעבד בלא רבו ובשטר על ידי עצמו ולא על ידי אחרים שלא מדעתו דחוב הוא לו וכסף אע"ג דחוב הוא לו קבלת רבו גרמה לו ולר' שמעון בן אלעזר אית ליה בין כסף בין שטר

עין משפט נר מצוה

רלח א מי"י פ"ג מהל' זכייה ומתנה הל"י:
סמג עשין פב טוש"ע יו"ד סי' רסז סעי' סה וטוש"ע חו"מ סי' ערה סעי' כט:
רלו ב מי"י פ"ד מהל' זכייה ומתנה הל"ב
ופ"ה מהלכות עבדים הל"ב ופ"ו שם הל"א טוש"ע חו"מ סי' רמב סעי' א:
רלז ג ד מי"י פ"ה מהל' עבדים הל"ב סמג עשין פז טוש"ע יו"ד סי' רסז סעי' כו:
רלח ה מי"י שם הל"ג טוש"ע שם סעי' מד:
ו (מי"י פ"ו מהל' עבדים הל"א טוש"ע שם סעי' מא):
רלט ז מי"י שם הל' ב (ג) טור שו"ע שם סעי' מא:

מוסף רש"י

גד שמת. ואין לו יורשים וכל נכסיו הפקר. קנו עצמן. הן קודמין לכל אדם להחזיק בעצמן מן ההפקר. **אבא שאול** אומר. קטנים אין לסם יד לזכות בעצמן (גיטין לט.). **חוב הוא לעבד שיצא מיד רבו לחירות.** אלא הוא פוקח את עבדו בגנב זה מן התרומה אלמא חוב הוא לו (שם יא.). **זכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לו אלא בפניו.** דאין אדם עושה שלוח שלא מדעתו לא להפסידו, אבל להרויחו אין אדם רוצה לעשות לו לפיכך זכין ואין חבין (חולין פג.). דבר שהוא לטובתו קרוי חובה (כתובות י. ובע"ז ב"מ יב.). דבר שהוא חוב לו אפילו מפץ בו (סוטה כה.). **זכין לאדם שלא בפניו.** ושלא מדעתו דאין אדם רוצה לעשות שלוחו (ב"מ יב.). **גיטו וידו באין כאחד.** ע"י הגט נאה לה עם נתינתו (גיטין עז.). **האי שטרא לחוד והאי שטרא לחוד.** כזה כתוב לשון כיסה וזה מפורש לשון יציאה (לעיל ה.). **האי כספא לחוד.** כשהוא נותנו מפרש על מנת מה הוא נותנו (שם). **טיבעא מיהא חד הוא.** אינו מזכר בתורה אם להוציא אם להכניס (שם). גמר לה לה מאשה. כתיב הכא (דברים כד) ומתן לה וכתיב התם (ויקרא יט) אם מופקה לא יתן לה (חגיגה ד.).

מוסף תוספות

א. לאחר מיתה. תוס' הרא"ש. **ב.** וקאמר התם כוותיה דרב פפי מסתברא דאמר רבי יהושע בן לוי בית הכנסת מותר לעשותו בית המדרש ואע"ג דרבי יוחנן פליג עליה כדאיתא התם מייתי ראיה מר' יהושע בן לוי דהלכה כרב פפי. תוס' גיטין לט. **ג.** כנדסת ר"ח. תוס' הרא"ש: והגאונים. ריטב"א. **ד.** וזכו בהם שמים. תוס' הרא"ש. **ה.** שקונים עצמם במיתת האדון. שם. **ו.** בין גדולה בין קטנה מיתת הבעל. שם. **ז.** ומיתת האדון כגט. שם. **ח.** שם נוסף, רבו. **ט.** מיתת האדון מפקיע איסור ולא ממון הלכך קטן שאין לו יד לזכות בעצמו המחזיק בו זכה בו וכן גדול כיון שהיה משעבד וכו'. שם. **י.** דבמתניתין גופא איכא שלש מחלוקת. רשב"א.

תוס' ר"י הזקן

[דגיטי וידו באין כאחד]. ...חשוב כאילו הוא ביד האדון לא אמרינן שלא יצא שטר השחרור מיד האדון דגיטו וידו באים כאחת שתכף שנתן לו גט שחרורו נעשה לו יד לקבל השטר ואין לאדון שום זכיה בו. שלא מדעתו. של עבד. **חוב הוא לעבד.** דעבדא כהפקרא ניחא ליה ונות לו שאסור בבת חורין כדי שיהא מותר בשפחה דוילא ליה ופריצא [ליה] ושכיחא ליה טפי מבת

הגהות הב"ח

(**א**) רש"י ד"ה ושלם ממלוקות וכו'. וכ"ם שטר וחם בתמי כל"ל ומיכת דזוכה נמחק:

מוסף תוספות

הרא"ש. **ב.** וקאמר התם כוותיה דרב פפי מסתברא דאמר רבי יהושע בן לוי בית הכנסת מותר לעשותו בית המדרש ואע"ג דרבי יוחנן פליג עליה כדאיתא התם מייתי ראיה מר' יהושע בן לוי דהלכה כרב פפי. תוס' גיטין לט. **ג.** כנדסת ר"ח. תוס' הרא"ש: והגאונים. ריטב"א. **ד.** וזכו בהם שמים. תוס' הרא"ש. **ה.** שקונים עצמם במיתת האדון. שם. **ו.** בין גדולה בין קטנה מיתת הבעל. שם. **ז.** ומיתת האדון כגט. שם. **ח.** שם נוסף, רבו. **ט.** מיתת האדון מפקיע איסור ולא ממון הלכך קטן שאין לו יד לזכות בעצמו המחזיק בו זכה בו וכן גדול כיון שהיה משעבד וכו'. שם. **י.** דבמתניתין גופא איכא שלש מחלוקת. רשב"א.

תוס' ר"י הזקן

[דגיטי וידו באין כאחד]. ...חשוב כאילו הוא ביד האדון לא אמרינן שלא יצא שטר השחרור מיד האדון דגיטו וידו באים כאחת שתכף שנתן לו גט שחרורו נעשה לו יד לקבל השטר ואין לאדון שום זכיה בו. שלא מדעתו. של עבד. **חוב הוא לעבד.** דעבדא כהפקרא ניחא ליה ונות לו שאסור בבת חורין כדי שיהא מותר בשפחה דוילא ליה ופריצא [ליה] ושכיחא ליה טפי מבת

ואיכא דאמרי קטן הוה. ואעפ"כ הוצרך לכל זאת: **ודלא כאבא שאול.** דאמר מ)כל המחזיק בהן זכה אפי' לאחר זמן זכה בהן: **ע"י עצמו לא.** שאם נתן לו כסף לפדות את עצמו אינו פדוי דמה שקנה עבד קנה רבו[ט]: **כמאי עסקינן.** הא' קנה עצמו ע"י אחרים: **אילימא שלא מדעתו.** של עבד: **שמעינן ליה לרבי מאיר.** בפ"ק דגיטין חוב הוא לעבד שיוצא כו' שאם היה עבד כהן פוסלו מן התרומה ואי עבד ישראל אוסרו בשפחה דשכיחא ליה פריצא ליה[י]: **ותנינא אין חבין לאדם כו'.** אין אדם יכול ליעשות שלוחו שלא מדעתו לדבר שהוא חובה לו הפסד והיכי תני מתניתין דנפדה על ידי אחרים שלא מדעתו: **אלא מדעתו.** ואם תאמר פשיטא הא אינטריך לאשמועינן דע"י עצמו לא דאין קנין לעבד בלא רבו בשום לד: **ואי מדעתו.** שאמר לו קבל גטי: **אין לאחר.** ולא אמרינן לא הוליח רבו את הגט מרשותו ואין זו קבלה: **והא לא תני.** בברייתא הכי: **האי שטרא לחוד כו'.** זה לשון קניה וזה לשון שחרור: **האי כספא לחוד והאי כספא לחוד.** זה ניתן לקניה וזה ניתן לשחרור: **טיבעא מיהא חד הוא.** ואין ניכר הפרש ביניהם: **כסף קבלת רבו.** שמקבל רבו הכסף גרמה לו להשתחרר מאליו ואין אחרים הללו חבין[יא] אלא קבלת הרב והרב אין נעשה שלוחו אלא לצורך עצמו ומקנהו מאליו אבל חירות השטר קבלת אחרים גרמה לו וכיון דחוב הוא לו אין חבין לאדם שלא מדעתו: **שמעינא לה כו'.** במסכת גיטין (דף יא.): **תניא.** כמו התנן: **דיש קנין.** כי יהבי ליה ע"מ שאין לרבו רשות בו: **והא קי"ל.** כלומר והא מעשים בכל יום שהעבד מקבל את גיטו ואי רבנן פליגי עלה דמילתא מי שבקינן רבנן ועבדינן כר"מ: **אף ע"י אחריס.** ואפי' שלא מדעתו דזכות הוא לעבד כו': **ורבי שמעון בן אלעזר היא.** הך סיפא דשטר דלית ליה גיטו וידו באין כאחד: **ושלש מחלוקות בדבר.** רבי מאיר אית ליה בכסף על ידי אחרים ואפי' שלא מדעתו ולא ע"י עצמו דאין קנין לעבד בלא רבו ובשטר ע"י עצמו ולא ע"י אחרים שלא מדעתו דחוב הוא לו ולא ע"י עצמו דגבי כסף אית ליה אין קנין לעבד בלא רבו וגבי שטר אית ליה גיטו וידו באין כאחד כדקתני אף בשטר כו' וכ"ש בכסף אלמא בתרוייהו אית ליה ע"י עצמו לא ורבנן דמתני' אית להו בכסף בין ע"י אחרים בין ע"י עצמו[יב]: **דיש** קנין אחרים דזכות הוא לו וכן בשטר בין ע"י אחרים בין ע"י עצמו ודקיימא לן גיטו וידו באין כאחד כרבנן עבדינן ליה. והאי דלא ערבינהו ותנינהו משום דסיפא ר"ש בן אלעזר היא אבל ריש הא"ק ליה רבנן לר"מ אף בכסף ע"י עצמו דיש קנין וכ"ש ע"י אחרים דזכות לו וכ"ש שטר[יג] דזכות ואם באתו לפרש שלש מחלוקות ולומר דרבנן אית להו בכסף בין ע"י עצמו בין ע"י אחרים ובשטר ע"י אחרים ולא ע"י עצמו ורבי שמעון בן אלעזר סבר כר' מאיר בכסף דע"י עצמו לא ואין קנין וכרבנן בשטר דאין גיטו וידו באין כאחד א"כ הא דקי"ל גיטו וידו באין כאחד יחידאה היא וכר' מאיר עבדינן ליה הילכך ליכא לפרושי אלא כדפרישית דרישא דמילתא אמרוה רבנן וסיפא אתאן לר' שמעון בן אלעזר: **שאינה שלו.** דכתיב (דברים כד) ונתן בידה ואיהי לא אקניא לבעל לגופה: **שאינה שלו.** של רבו ורבנן גמרי הכי מה אשה מקבלת גיטה אף עבד מקבל[יג] גט:

לר'

זה פירש למיתה וזה פירש לחיים ואיכא דאמרי קטן הוה[ו] ודלא כאבא שאול[ז] דתניא גר שמת ובזבזו ישראל נכסיו והיו בהן עבדים בין גדולים בין קטנים קנו עצמן בני חורין אבא שאול אומר[א] גדולים קנו עצמן בני חורין קטנים כל המחזיק בהן זכה בהן: וקונה את עצמו בכסף כו'; בכסף ע"י אחרים אין[ב] אבל לא על ידי עצמו במאי עסקינן אילימא שלא מדעתו מכדי שמעינא ליה לר' מאיר[ג] דאמר חוב הוא לעבד שיצא מיד רבו לחירות ותנינא[ד] זכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לו אלא בפניו אלא פשיטא מדעתו והא קמשמע לן על ידי אחרים אין על ידי עצמו לא אלמא אין קנין לעבד בלא רבו אי הכי אימא סיפא בשטר על ידי עצמו על ידי עצמו אין על ידי אחרים לא ואי מדעתו על ידי אחרים אמאי לא וכי תימא מאי ע"י עצמו אף ע"י עצמו והא קמ"ל דגיטו וידו באים כאחד והא לא תני הכי דתניא[ה] בשטר ע"י עצמו ולא ע"י אחרים דברי ר"מ אמר אביי לעולם שלא מדעתו ושאני כסף הואיל וקני ליה בעל כורחיה מקני ליה בעל כורחיה אי הכי שטר נמי[ו] האי שטרא לחוד והאי שטרא לחוד הכא נמי האי כספא לחוד והאי כספא לחוד טיבעא מיהא חד הוא רבא אמר כסף קבלת רבו גרמה לו שטר קבלת אחרים גרמה לו: וחכמים אומרים[ז] בכסף ע"י עצמו: בכסף ע"י עצמו אין ע"י אחרים לא אמאי נהי נמי דשלא מדעתו מכדי שמעינא להו לרבנן דאמרי זכות הוא[ח] שיצא מתחת יד רבו לחירות ותנינא זכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לו אלא בפניו וכ"ת מאי ע"י עצמו[ט] אף ע"י עצמו וקמ"ל דיש קנין לעבד בלא רבו א"ה אימא סיפא בשטר ע"י אחרים ולא על ידי עצמו והא קיימא לן[י] דגיטו וידו באין כאחד וכי תימא מאי ע"י אחרים[כ] אף ע"י אחרים והא קמ"ל[כא] דזכות הוא לעבד שיצא מיד רבו לחירות אי הכי נערבינהו וניתנינהו בכסף ובשטר בין ע"י אחרים בין על ידי עצמו אלא בכסף בין ע"י אחרים בין ע"י עצמו בשטר ע"י אחרים ולא ע"י עצמו ור"ש בן אלעזר הוא[כב] דתניא ר' שמעון בן אלעזר אומר אף בשטר על ידי אחרים ולא ע"י עצמו[כג] ושלש מחלוקות בדבר אמר רבה מ"ט דר' שמעון בן אלעזר[כד] גמר לה לה מאשה מה אשה עד שיוציא גט לרשות שאינה שלו[כה] אף עבד נמי עד שיוציא גט לרשות שאינה שלו בעי רבה

לר'

עין משפט נר מצוה

ו) גי' הרי"ף ורא"ש וכדלאבא שאול [וכן פירש ר"ת כמ"ש תוס' הכא], **ז)** גיטין לט., **ח)** [כמ"ש ע"י עצמו לא. וכ"ה ברש"י. וכ"כ מתוד"ה והא קמ"ל. וע"ש ברש"ב], **ד)** גיטין יא.; **ה)** שם. לקמן מב. ב"מ יב. עירובין פא: תולין פג. [כתובות יא. יבמות קיח:], **ו)** [בכמ"ש נוסף: בכסף ע"י אחרים. ועי' רש"ש], **ז)** [לעיל ה.], **ח)** [בכמ"ש נוסף: לעבד], **ט)** תוספתא דקידושין פ"א ה"ד, **י)** [עירובין עה. יט"ן], **כ)** גיטין לט: [מא: חגיגה ד.], **ל)** [עי' גיטין עז ע"א], **מ)** [ברש"י שבריש"ף: דאמר קנוסים כל זמן זכה בהן אלין לקנוסים זכיה שיחזו בעצמן], **נ)** [פסחים פח ע"ב], **ס)** [גיטין יג ע"א], **ע)** [ברש"י שבריש"ף: חכין לו כלל אלא קבלת הרב גורם והרב וכו' מאליו ולא ע"י עצמו אבל וכו' קבלת אחרים שיקבלו השטר גורם השחרור וכיון], **פ)** [בס"א נוסף: עצמן], **צ)** [בדפו"ר: גיטון], **ק)** [ועי' תוס' חולין פ:], **ר)** [בדפו"ר: דגרסינן], **ש)** [ל"ל בו. יעב"ן], **ת)** [ל"ל אמילתא. רש"ן], **א)** [בדפו"ר: מיקורא מקקנא], **ב)** [נראה דיש להוסיף אלמא],

מוסף רש"י

גד שמת. ואין לו יורשים וכל נכסיו הפקר. **קנו עצמן.** הן קודמין לכל אדם להחזיק בעצמן מן ההפקר. **אבא שאול אומר.** קטנים אין לסם יד לזכות בעצמן (גיטין לט.). **חוב הוא לעבד שיצא מיד רבו לחירות.** אלא הוא פוקח את עבדו בגנב זה מן התרומה אלמא חוב הוא לו (שם יא.). **זכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לו אלא בפניו.** דאין אדם עושה שלוח שלא מדעתו להפסידו, אבל להרויחו אין אדם רוצה לעשות לו לפיכך זכין ואין חבין (חולין פג.). דבר שהוא לטובתו קרוי חובה (כתובות י. ובע"ז ב"מ יב.). דבר שהוא חוב לו אפילו מפץ בו (סוטה כה.). **זכין לאדם שלא בפניו.** ושלא מדעתו דאין אדם רוצה לעשות שלוחו (ב"מ יב.). **גיטו וידו באין כאחד.** ע"י הגט נאה לה עם נתינתו (גיטין עז.). **האי שטרא לחוד והאי שטרא לחוד.** כזה כתוב לשון כיסה וזה מפורש לשון יציאה (לעיל ה.). **האי כספא לחוד.** כשהוא נותנו מפרש על מנת מה הוא נותנו (שם). **טיבעא מיהא חד הוא.** אינו מזכר בתורה אם להוציא אם להכניס (שם). גמר לה לה מאשה. כתיב הכא (דברים כד) ומתן לה וכתיב התם (ויקרא יט) אם מופקה לא יתן לה (חגיגה ד.).

תוס' ר"י הזקן (המשך)

חוריין. קבלת רבו גרמה לו. להשתחרר ואין אדם עושה מעשה השחרור שיהא חלוי בו שיהא הוא יכול למנוע שהאדון מקבל מעותיו לתועלת עצמו והוא משוחרר מאליו. אבל בשטר אדם מקבל השטר והוא משוחרר באותה קבלה ואין חבין לו לאדם שלא בפניו. דשלא מדעתו. דהא אמרת על ידי אחרים לא. ג) מיירי שלא מדעת העבד. והא קי"ל. דלרבנן נמי אמרינן גטו וידו באין כאחת. אף על ידי אחרים. שלא מדעתו. שלש מחלוקות. דר' [שמעון בן] אלעזר ס"ל דלא אמרינן גטו וידו באין כאחד.

עין משפט נר מצוה

רמ״ם א מיי׳ פ״ו מהל׳ גרושין הל״ה:

רשב״ם ב מיי׳ פ״ו מהל׳ עבדים הל״ח טושע״ע יו״ד סי׳ רסז סעי׳ נה:

רשב״ם ג מיי׳ פ״ג מהל׳ שכירות הל״י טושע״ע יו״ד סי׳ רסז סעי׳ כב:

רשב״ם ד מיי׳ שם ופ״ז מהל׳ גרושין הל״ז סמג עשין פג סמג לאוין רמב טושע״ע אה״ע סי׳ פה סעי׳ יא וטושע״ע יו״ד סי׳ רכב:

רשב״ם ה מיי׳ פ״ג מהל׳ שכירות ומתנה הלכה יג סמג עשין פג טוש״ע יו״ד סי׳ רסז סעי׳ כב:

רשב״ם ו מיי׳ שם הל״ד ופ״ה מהל׳ עבדים הל״ג סמג שם טוש״ע שם סעי׳ מו:

תוס׳ ר״י הזקן

שריחי דרחמנא. ואפילו היה בעל קרבן מודר הנאה מהכהן מ״מ זר לו להקריב קרבנו. יש קנין. שהקנו להם אחרים בכ״ם ולא עשו להם תנאי הו״ל ודעת אחרת הקנתו לו ולא גמר בלבו לחת לא״ח ולבעל. [ויש קנין לאשה בלא בעלה]. ולאשה בע״מא איצטריכא ליה. כתב רב״נו שלמה דאשה כעבד הואיל וזכאי במעשה ידיה ומציאתה. משמע מלשונו דב״ח נה כמציאתה וכ״כ בפ׳ בן סורר ומורה [סנהדרין עא, א ד״ה על מנת]. וזה אינו כמו שכתבנו במציאת האשה. מ) ולאו כלום הוא. דה״ל כנותן [לו] אחר מתנה שתכף שנתן לעבד קנה האדון וכי עביד תנאי לעבד לא מהני לאדון. ור׳ אלעזר וכו׳. איכא מאן דפסק כרב ששת. דגרסינן בנדרים פרק בתרא [פח, א עיי״ש] המודר הנאה מחתנו והוא רוצה ליתן מעות לבתו אומר לה הרי המעות נתונים לך על מנת שאת נושאת ונותנת לפיך. אמר רב לא שנו אלא מה שאת נושאת ונותנת בפיך, אבל מה שתרצי עשי בהן קנה יתהון בעל. אמר רבא מכדי שמעתתיה דרב כר׳ מאיר מדקאמר דרב כר׳ מאיר ומודה שאם אמר מה שאת נושאת ונותנת בפיך לא קנה בעל וכמה שתרצי עשי בהן קנה. אלמא ס״ל כרב ששת דבעל מנת שאין לדבך רשות בהן פליגי. ומיהו ר׳ מאיר מודה בעל מנת שתצא בהן לחירות והו״ל גבי אשה מה שתרצי עשי בהן כע״מ שאין לבעלך רשות בהן. ומה שאת נושאת ונותנת בפיך כעל מנת שתצא בו לחירות דגבי עבד, דאלו סבירא לן כר׳ אלעזר הויא שמעתתיה דרב כרבנן ולא כר׳ מאיר. דלר׳ מאיר כי היכי דלגבי עבד ליכא שום אנפא דקני ליה עבד בלא אדון, ה״נ גבי אשר בלא בעלה, ואוקים רב למתני׳ כרבי מאיר ושמואל כרבנן, אלמא הלכתא כרב ששת. והרי״ף והר״מ [זכיה פ״ג הי״ג] פסקו כר׳ אלעזר. פסק כשמואל* והעיקר דרב ושמואל בהא פליגי רב סבר דמתני׳ ודאי כר׳ מאיר היא ו) במה שאת נושאת ונותנת לפיך דוקא ר׳ מאיר מודה, [וכן] בעל מנת שתצא בהן לחירות (ד)לא קנה אדון כרב ששת. ומה שתרצי עשי בהן הוי כע״מ שאין לדבך רשות בהן כדפרישית. והיינו דקאמר רב ז) במה שאת נושאת ונותנת בפיך דוקא אבל מה שתרצי עשי בהן אע״פ שהתנה בגופה של מתנה קנה בעל ח) ודאי כר׳ מאיר ואליבא דרב ששת דס״ל דפלוגתייהו בע״מ שאין לדבך רשות בהן. וקסברי רבנן קנתה האשה והעבד, ור׳ מאיר סבר דלא קנו, ואיכא למימר דר׳ מאיר סבר דע״מ שתצא בהן לחירות ודכוותה גבי אשה בע״מ שאת נושאת ונותנת לפיך קנתה האשה, אבל ט) בע״מ שתרצי [עשי] בהן לא, דהא בע״מ שתצא בו לחירות גופיה לא שמעינן ליה לפירוש דגמא דקנה קנתה אפילו במה שתרצי עשי בהן, וכרבנן לא מצי למיהוי דאף בלא מה שתרצי קנתה האשה והעבד. ואלו רב ס״ל כר׳ אלעזר בע״מ שתצא בהן לחירות קנה עבד מטעם דדידיה נמי לא אלא שיצא בהן לחירות כלומר שהתנה בגופה של מתנה, גבי אשה נמי קנתה אפילו במה שתרצי עשי בהן שהרי התנה בגופה של מתנה, כמו שנבאר בדברי שמואל, הילכך לרב דאמר ג) ללישנא דמתני׳ דוקא לא מתוקמא שמעתתיה אלא כר׳ מאיר אליבא דרב ששת. ושמואל ס״ל כר׳ אלעזר דבעל מנת שתצא בהן

מסורת הש״ס

א) יומא יט. נדרים לה:. ב) תמורה כה: גיטין כג:. ג) פסחים פח: נדרים פח:. ד) סנהדרין עא. [נדרים סט:]. ה) [מוד כל: סנהדרין עא.]. ו) [פסחים פח:]. ז) [כתובות מו ע״ב סה ע״ב]. ח) [מל״ל דרבנן, וכ״ה ברש״י]. ט) [בדפו״ר: למיפסט]. י) [מ׳ תוס׳ שבת עב. ד״ה כי אתא ותוס׳ יומא יט: ד״ה מי מיכא וב״ק פו: ד״ה בייטו וב״מ יח: ד״ה מן]. כ) גי׳ רש״ל [ע״ב. ומגמרה כהן, וכר״ש מדעבוד״ן]. ל) [עי׳ תוספות יומא יט: ד״ה מי מיכא]. מ) [כתובות סה ע״ב]. נ) [מל״ל דמתניתין דמה שאת נושאת ונותנת לפיך דוקא ולאי כר״מ היא דר׳ מאיר מודה לה הרי מעות הללו לבעל לחברו שאינו עבדו של רבו אלא של מיש אחר דהא יצא הגט מרשות רבו ונתן לרבו שאינו שלו: אבל לא מיד רבו שלו. אם היו שייכים של מיש אחר: דר״מ. דאמר בכסף ע״י אחרים סבר אין קנין לעבד בלא רבו אם נתנו לו במתנה זכה בו רבו הילכך אע״ג דהוי כסף משל אחרים אי אפשר שיקבלנו הוא ויתן לרבו: ורבנן סברי יש קנין. אם נתנו לו מתנה הואיל ודעת אחרת מקנהו ונותן זה לא גמר בלבו שיזכה בו הרב הוא דעבד ומיפריק ליה על ידי עלמו: קנין דאשה ובעלה בעלמא איקטריכא לן ואשה כי עבד הואיל ובעלה זכאי במעשה ידיה ובמציאתה ו) וכי היכי דפליגי לענין מתנה בעבד איכא למשמע דה״ה באשה: דל״ע אין קנין. אי יהבי ליה סתמא: אהני ליה תנאה. דמעיקרא אדעתא דתנאה אקנייה: לא כלום אמר ליה. דכיון דקנה עבד קנה רבו: שאלא בו לחירות. שתנהו לרבך בפליוך: אין

לר׳ שמעון בן אלעזר עבד כנעני מהו שיעשה שליח לקבל גיטו מיד רבו כיון דגמר לה לה מאשה באשה או דילמא אשה דאיהי מצי מקבלת גיטה שליח נמי מצי משויא עבד דאיהו לא מקבל גיטיה שליח נמי לא מצי משוי בתר דבעיא הדר פשטא (ו) לה לה מאשה כאשה ואלא הא [ז]דאמר רב הונא בריה דרב יהושע הני כהני [ח]שלוחי דרחמנא נינהו דאי סלקא דעתך שלוחי דידן נינהו מי איכא מידי דאנן לא מצינן עבדינן ואינהו מצי עבדי ולא והא עבדא דאיהו לא מצי מקבל גיטיה ושליח מצי משוי ולא היא ישראל לא שייכי בתורת קרבנות כלל עבד שייך בגיטין דתניא [ט]נראין הדברים שהעבד מקבל גיטו של חבירו מיד רבו של חבירו אבל לא מיד רבו שלו: ובלבד שיהא הכסף משל אחרים: נימא בהא קמיפלגי דר׳ מאיר סבר [י]אין קנין לעבד בלא רבו [כ]ואין קנין לאשה בלא בעלה ורבנן סברי יש קנין לעבד בלא רבו ויש קנין לאשה בלא בעלה אמר רבה אמר רב ששת דכולי עלמא [ל]אין קנין לעבד בלא רבו [מ]ואין קנין לאשה בלא בעלה והכא במאי עסקינן [נ]דאקני ליה אחר מנה ואמר ליה על מנת שאין לרבך רשות בו ר׳ מאיר סבר כי אמר ליה קני [ס]קני עבד וקני רביה וכי אמר ליה על מנת לא כלום קאמר ליה ורבנן סברי כיון דאמר ליה על מנת אהני ליה תנאיה ור׳ אלעזר אמר כל כי האי גוונא דכולי עלמא לא פליגי [ע]דקני עבד וקני רביה והכא במאי עסקינן כגון דאקני ליה אחר מנה ואמר ליה על מנת שתצא בו לחירות ר״מ סבר כי אמר ליה קני קני עבד וקני רביה וכי אמר ליה על מנת לא כלום קאמר ליה [פ]ורבנן סברי לדידיה נמי הא לא קא מקני ליה דהא לא אמר ליה אלא על מנת שתצא בו לחירות ורמי דרבי מאיר אדרבי מאיר ורמי דרבנן אדרבנן דתניא אין

קמיבעיא ליה היכא דאמר העבד לאחר לקבל ליה גיטו מיד רבו מהני קבלתו או לא דכי לא מ״ל לקבל גיטו ובא מקבלו פשיטא לן דמהני דאמרינן במתניתין (לעיל דף כב:) ובשטר ע״י אחרים אבל אמירתו שאמר לו לך וקבל גיטי שמא מיגרע גרע לפי שבא מטעם שליחות [ב] או לא ויש מפרשים [ג] דהכי קמיבעיא ליה מהו שיעשה שליח הא דאמר ר׳ שמעון בן אלעזר בשטר ע״י אחרים בתורת שליחות קאמר כלומר לריך דדוקא אשה דאיהי מקבלת גיטה שליח נמי מצי משויא אבל עבד לר׳ שמעון בן אלעזר כיון דאיהו לא מצי מקבלו שליח נמי לא מצי לשוויי ואם כן בשטר על ידי אחרים דקאמר היינו אפילו עומד ווווח כיון דאינו מטעם שליחות: דאמר רב הונא הני כהני שלוחי דרחמנא נינהו. פירש בקונטרס דמיירי לענין הקרבת קרבנות ונפקא מינה לענין מודר הנאה מן הכהן שהכהן מותר להקריב קרבנותיו תימה דמשמע הכא דפשיטא ליה ובמסכת נדרים בפרק אין בין המודר (דף לה:) בעי הני כהני שלוחי דרחמנא הוו או שלוחי דידן ולא מיפשטא ואמאי לא מייתי התם הך מילתא דרב הונא בריה דרב יהושע למיפשטא [מ] ויש לומר דאורחיה דגמרא הוא בכמה דוכתי דלא [ע] מיפשטא אלא ממשנה או מברייתא אע״ג דאמי למיפשט מדברי [פ] אמוראי אי נמי יש לומר [צ] דהתם הכי קמיבעיא ליה הני כהני שלוחי דרחמנא דוקא ניהו ולא שלוחי דידן כלל או דילמא הוו נמי שלוחי דידן ונפקא מינה שאם היה כהן מקריב שלא לדעת הבעלים [ק] אי שלוחי דרחמנא [נמי] ניהו הוי קרבן כשר [ר] ואי הוו [ש] [דוקא] שלוחי דידן אינו כשר כיון שהקריב שלא מדעת הבעלים [ת]:

ורבי אלעזר אומר בל׳ כי האי גוונא בו׳. אומר רבינו תם דהלכה כר׳ מאיר דאין קנין לעבד בלא רבו ואין קנין לאשה בלא בעלה ואליבא דרב ששת דמוקי פלוגתא כי מקני ליה אחר ואמר ליה על מנת שאין לרבך רשות בו דמשמע אבל אי אמר ליה על מנת שתצא בו לחירות אפילו ר״מ מודה דאהני ליה מגאיה וכן משמע פרק בתרא דנדרים (דף פח.) דתנן התם המודר (א) חתנו הנאה ממנו והוא רוצה לתת מעות לבתו אומר לה הרי מעות הללו נתונים לך במתנה ובלבד שלא יהא לבעלך רשות בהן אלא מה שאת נושאת ונותנת לפיך וקאמר עלה בגמרא אמר רב לא שנו אלא דאמר לה מה שאת נושאת ונותנת לפיך אבל אי אמר לה מה שתרצי עשי בהן לא קני יתהון בעל ומסיק כמאן אזלא הא שמעתא דרב כר״מ וקיימא לן (נכורות דף מו:) הילכתא כוותיה דרב באיסורי ואע״ג דפליגי נמי לענין ממון מכל מקום לענין איסורא איתשיל משמע דהלכה כרבי מאיר דהא רב קאי כוותיה והיינו ע״כ אליבא

*אולי צ״ל ולענין המדיר הנאה מחתנו פסק כשמואל כצ״ל. ועי׳ בר״ן כאן שכתב דע״כ דגם הרי״ף פוסק כשמואל ע״ש, ועי׳ ברי״ף על נדרים שם ורד״ק (ד״ה). ויותר נראה שצ״ל: ורש״ג (או ור׳ עמרם גאון) פסק כשמואל דאה רמב״ן. רשב״א ורימב״א כאן.

גליון הש״ם

תוס׳ ד״ה דאמר יבו׳ וי״ל דאורחיה דגמ׳ וכו׳. כ״ל ע״ל הגמון מוהרי״ב ז״ל ועוד כתובות ד׳ מד ע״ל תד״ה והלכתא ולקמן דף סה ע״ל תד״ה ואם נתן וכו׳ ודגרים ד׳ עב ע״ל ד״ה ולענין הלכה.

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ הדר פשטא גמר לה: (ב) תוס׳ ד״ה (בע״א) ר׳ שמעון וכו׳ יר׳ שמעון ב״א סבר לה כר״מ: (ג) ר״ה ור׳ אלעזר וכו׳ המדיר את חתנו וכו׳ אומר לה לבתו הרי:

מוסף רש״י

הובא בסוף המסכת

מוסף תוספות

הובא בסוף המסכת

תוס׳ ר״י הזקן (המשך)

לחירות פליגי דהילכך מתני׳ לאו כר׳ מאיר מתוקמא אלא רבנן היא, ומה שאת נושאת ונותנת לפיך לאו דוקא, וגבי אשה אפילו מה שתרצי עשי בהן לא קנה בעל דהא לדידה נמי לא אקני לה אלא למה שתרצי עשי בהן, דהואיל ופרט לה זה וכבר נתן לה לא הוי כנותן לזה ומתנה לזה, שלא נתן לה מתנה מוחלטת אלא שתעשה בהן מה שתרצה והתנה בגוף המתנה אבל כשהתנה עם המתנה שנתן לה מתנה מוחלטת דאמר לה על מנת שאין לבעלך רשות בהן הוי כנותן לזה ומתנה לאחר. איכא מאן דאמר מיהו ה״מ באשה דלא קני ליה גופא ח) ואין ביד הבעל לעכבה לעשות חפצה. הילכך לא נתן לה מצד שהיא תחת בעלה אלא מצד שהיא תחת עצמה, אבל בעבד דקנייה ליה לגופיה ויש לו לעכבו לעשות חפצו, אפילו כשאינו (עושה) [אוכל] משל אדון קני אדון המתנה לעולם שהרי הקנה לעבדו, ואע״ג דקא״ל ע״מ שתעשה בהן חפציך מהם, הואיל ועשיית חפציו היא תחת שעבודו נמצא שהמתנה היא לעבדו שיעשה מהן מה שאמר, הילכך כי א״ל קני קנה עבד ואדון וכי א״ל ע״מ הוי כמתנה לאחר עד שיאמר לו על מנת שתצא בהן לחירות, דהא לדידיה לא אקני ליה עד שיצא בהן לחירות דיסחלק כל שעבודו מעליו, נמצא שלא הקנה ט) עבדו כלל. והלכתא כשמואל דדינא הוא. ודעת הר״ם שאין הפרש בין עבד ואשה דהואיל והתנה בגופה של מתנה כגון שאמר לעבד על מנת שתצא בהן לחירות [אז] מה שתרצה לעשות בלא רשות אדון לא קנה אדון, כמ״ש בזכייה פ״ג [הי״ג]. והרב בעל התשלום כתב בנדרים דברי פלא והעקר כמו שכתבנו, וכ״ד הר״ם והרי״ף. והוי יודע דמתנת אשה שזוכה בה הבעל אינו זוכה בה אלא לפירות כמו שכתבנו בפ׳ מציאת האשה. ורמי דר׳ מאיר [אדר״מ] ורבנן [אדרבנן]. לר׳ אלעזר מותיב דבעל מנת שתצא בהן לחירות פליגי ושמעינן מהא דר׳ אלעזר בין בעבד בין באשה קאמר ודינם שוה, שלא כדברי בעל התשלום שכתב דהא דר׳ אלעזר לא איירי אלא בעבד

אין אשה [ב]פודה מעשר שני בלא חומש ר"ש בן אלעזר אומר משום ר' מאיר [א]אשה פודה מעשר שני בלא חומש היכי דמי אילימא בזוזי דבעל ומעשר דבעל שליחותיה דבעל קא עבדה ואלא בזוזי דידה ומעשר דידיה איש אמר רחמנא [ג]ולא אשה אלא לאו כי האי גוונא דאקני לה אחר מנה ואמר לה ע"מ שתפדי בו את המעשר ואיפכא שמענא להו אמר אביי איפוך רבא אמר לעולם לא תיפוך והכא במעשר דאתא מבי נשא עסקינן ור"מ לטעמיה [ד]דאמר [ה]מעשר ממון [ו]הקדש הוא [ז]ולא קני ליה בעל ורבנן לטעמייהו דאמרי ממון הדיוט הוא וקני ליה בעל הילכך שליחותא דבעל קעבדא: תנא [ח]יוצא בשן ועין וראשי אברים שאינן חוזרים בשלמא שן ועין כתיבי אלא ראשי אברים מנלן דומיא דשן ועין מה שן ועין מומין שבגלוי ואינן חוזרין אף כל [ט]מומין שבגלוי ואינן חוזרין ואימא ניהוו שן ועין כשני כתובים הבאים כאחד [י]וכל שני כתובים הבאים כאחד אין מלמדין צריכא דאי כתב רחמנא שן הוה אמינא אפילו שן

אין אשה פודה מעשר שני. קס"ד במעשר שני שהוא משדה בעלה שהיא כבעלה וקרינן ליה ממעשרו וכדמפרש לה וא"ל: אשה פודה בלא חומש. דלאו דידה הוא ואין מוסיפין חומש על פדיון מעשרות והקדשות אלא בעלים[1]: שליחותיה עבדא. ומ"ט דמאן דאמר פודין בלא חומש: אלא כזוזי דידה. דנכסי מלוג: ומעשר דידיה. משדותיו: איש אמר רחמנא ולא אשה. אין ממעשרו אמר רחמנא[2] ולא אשה ממעשר בעלה דאשה כאחר דמיא: ע"מ שתפדי בו כו'. שתהיה כאיש אחר לפדות בלא חומש רבנן סברי כי אמר לה קני קנה ליה בעלה וכי אמר לה ע"מ לאו כלום הוא הילכך זוזי הוו[3] נמי דבעל ושליחותיה עבדא[4] אין ממעשרו קרינא ביה ורבי מאיר סבר לדידה גופה לא אקני לה אלא להכי שתהא כאיש אחר לפדות בלא חומש: דאייתי מבי נשא. שמת אביה והיה לו מעשר שני[5] וירשתה עם שאר נכסים וירושה הבאה לה לאחר מכאן נכסי מלוג הן וילקח בהן קרקע והוא אוכל פירות: ור"מ לטעמיה. דאמר לקמן בפ"ב מעשר ממון גבוה הוא ואכילתו משלמן גבוה הוא הילכך אינו כשאר נכסים למקנייה בעל בתקנתא דתקון רבנן פירות לבעל הילכך לא זכי ביה וכי פרקה ליה בזוזי דבעל לאו ממעשרו הוא דזוזי דחד ומעשר דחד: ורבנן לטעמייהו דאמרי ממון הדיוט הוא. וחיילא עליה תקנתא דרבנן ופירות לבעל כשאר נכסי מלוג וכיון דבזוזי דבעל פרקה בעי חומש: תנא יוצא בשן ועין. אמתני' קאי: ראשי אברים. כ"ד הס ושנויים אצל נגעים (פרק ו משנה ז) ומייתי להו לקמן בשמעתין (דף כה.): שאין חוזרין. אם[6] נטלן כשן ועין וגמר במה מצינו: אין מלמדין. מדלא כתיב אחד ונגמור טולהו מיניה: צריכי. דלא גמר חד מחבריה הילכך לא בא"ן כאחד ניהו: אם נתנו אחרים מתנה לאשה אין לבעלה כי אם פירות אבל הגוף שלה דהא דאין קנין לאשה בלא בעלה היינו שהבעל אוכל פירות אבל הגוף ולאשה ולקח בהן קרקע והוא אוכל פירות דאע"ג דמליאת האשה לבעלה בגמרי[7] אין לדמות מליאה למתנה וכן משמע בירושלמי דכתובות פ' מליאת האשה[8] דקאמר התם מפני מה מליאת האשה לבעלה שמא תגנוב זהובים ותאמר מליאה מצאתי ופריך הגע עצמך מתנה כלומר במתנה עצמה ניחוש דהא שמא תגנוב ותאמר נתנו לי מתנה ומשני מתנה יש לה קול ואי במתנה הוי הגוף נמי לבעל מה היתה מרווחת לומר ניתנו לי במתנה אלא ש"מ דבמתנה שנתנו לה אחרים אין לבעל אלא פירות אבל הגוף לאשה ואילו בעבד אם נתן לו אחד מתנה קנה האדון הפירות והגוף[9] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[10] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[11] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[12] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[13] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[14] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[15] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[16] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[17] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[18] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[19] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[20] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[21] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[22] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[23] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[24] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[25] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[26] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[27] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[28] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[29] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[30] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[31] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[32] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[33] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[34] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמוקי פלוגתייהו בע"מ שתצא בו לחירות מיקרי ע"י עצמו היינו משום דלר' אלעזר אין ליה דקניה עבד וקנה רביה אבל לרב ששת דאית ליה לא קניה רביה מיקרי ע"י אחרים דמחמת שאין העבד קונה אלא לצאת בו לא קניה ליה רביה וע"י אחרים מיקרי ומיהו קשה אליבא דר"א דמוקי פלוגתייהו בחומר ע"מ שתצא בו לחירות אם כן היאך מצינו לרבנן דר' מאיר בכסף ע"י עצמו הואיל ולא הקנו לו אלא ע"מ שיצא בהם לחירות ואילו בעבד אם נתן לו אחר מתנה קנה האדון הפירות והגוף[35] ות"ת לפר"ת דלרב ששת מועיל ע"מ שתצא בו לחירות אפילו לר"מ א"כ אמאי קאמר ר"מ במתני' בכסף ע"י עצמו לא הא ע"י עצמו נמי משכחת לה בחומר ע"מ שתצא בו לחירות וא"ל דכה"ג ע"י אחרים מקרי ולא על ידי עצמו כיון דלא קנה אותם העבד לגמרי ולא נתנו לו אלא ע"מ שיצא בו לחירות ואע"ג דלר' אלעזר דמו